

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑπιπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξαχθὴν καιρικὸν περιοδικὸν αὐτογράμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἔριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7. — Ἑσπεριακοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τῆν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ ἔστω. φρ. χρ. θ. 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμ. 11^ο

Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἰουλίου 1904

Ἔτος 16^{ον} — Ἀριθ. 30

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.
Η ΚΑΠΡΟΝΟΜΟΣ

Ἀπὸ κληρονομικῶν δικαίων οὔτε εἰ-
δησιὸν εἶχα. Καὶ ὅμως, αὐτὰ πού μου
εἶπεν ὁ Μάριος, τὰ ἑκατάλαθα τόσον κα-
λά, ὡς νὰ ἤμουν τοῦλάχιστον φεικτι-
ρικὰ τῆς Νομικῆς.

Ἐν ἀτάλαθα δηλαδὴ ἐτι, ἐνῶ ἔως τῆν
ἡμέραν ἐκείνην ἤμαθα πλοῦσιοι, τὴν
ἄλλην ἡμέραν θὰ ἐξυπνοῦσαμεν ἐν-
τελῶς πένητις. Καλὰ καλὰ δὲν ἐ-
γνώριζα τότε τί σημασίαν ἔχει τὸ
χρῆμά, ἐνθυμούμαι ὅμως ἐτι μ' ἐ-
πίκουσε ῥήγος, ὅταν ἐσυλλογίσθηκα
ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐτι ἠμποροῦ-
σαν αἱ συμμαθητριά μου εἰς τὰς
Ἀθήνας νὰ με κυττάζουν μὲ βλέμ-
ματα οἴκτου, καὶ νὰ λέγουν ἀναμε-
ταξύ των

— Ἡ Δέσποινα... φτωχοκρί-
τισο, τὸ καίμενο!

Ἐγὼ ποτὲ δὲν εἶχα περιφρονησῆ
τοὺς πτωχοὺς, καὶ πάντοτε ἀπέφρευ-
γα νὰ κόμω εἰς τὰ πτωχὰ κορίτσια
ποῦ ἐγνώριζα τὸν παραμικρότερον
ὑπαιτιγμόν διὰ τὴν διαφορὰν τῆς
θέσεώς μας. Ἡθεῖλα, ἂν ἦτο δυνα-
τόν, νὰ μὴν ὑπῆρχε καμμία διαφο-
ρὰ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ ζῆ-
τημα τοῦ πλοῦτου. Ἀλλὰ ἔχουν
ἄρα γε ὅλα τὰ παιδιά αὐτὰ τὰ αἰ-
σθήματα; Ἡ μήπως, εἰς τὸν οἴ-
κτον ποῦ θὰ μου ἐδειχναν αἱ φί-
λαι καὶ γνώριμοί μου, θὰ ὑπῆρχε
καὶ κάποια ὁδὸς περιφρονησεως;

Τέλος πάντων, διὰ νὰ μὴν τὲ
πολυλογῶ, εὐθέτημεν ἔξωφα χωρὶς
περιουσίαν. Καὶ ἰδοὺ πῶς:

Ὁ πατέρας μας, τὴν ἐποχὴν ποῦ
ἐγνώρισε καί, μετὰ ἀμοιβαίαν συμ-
πάθειαν, ἐνυμφεθῆν τὴν μητέρα
μας, — ὄρφανὴν κόρην ἀπὸ τῆς
πρώτης τῆς Σύρου, ἀλλὰ μὲ ἀσῆ-
μαντόν προίκα, — ἦτο καὶ αὐτὸς
πτωχὸς ἀξιώματικὸς. Εὐτυχῶς ὁ-
μως ἔβρισε τότε ὁ ἀδελφός του,
μεγαλλήτερός του κατὰ δῶδεκα ὀλό-

κληρα ἐτη. Ὁ ἀδελφός αὐτὸς ἀγαποῦσε
τὸν πατέρα μας ὄχι μόνον ὡς ἀδελφός,
ἀλλὰ καί, παραπάνω — ὡς πατέρας. Εἶ-
χε γίνῃ πύμπλοτος ἀπὸ τὸ ἐμπόριον
τῶν σιτηρῶν εἰς τὴν Ρουμανίαν δι' ἐ-
ξόδων τοῦ ἐσπούδασεν ὁ πατέρας εἰς τὴν
Σχολὴν τῶν Ἑβραίων καὶ κατόπιν ἐ-
τελειοποιήθη εἰς τὴν Εὐρώπην.

« Φρόνιζε, Γεωργό μου, — εἶχε δη-
λώσῃ ὁ θεός Ἀνδρέας εἰς τὸν πατέρα
μας, — νὰ γίνῃς ἀξίος νὰ φθάσῃς εἰς τὰ

μεγαλύτερα ἀξιώματα, ὑπηρετῶν τὴν
πατρίδα μας, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ... Ἐ-
γὼ θὰ φροντίσω νὰ μὴ σου λείψῃ ποτὲ
τίποτε, διότι ἡ περιουσία μου σῶναι καὶ
περισσεύει καὶ διὰ τοὺς δύο! »

Ἡμεῖς, τὰ παιδιά, δὲν ἐπροσθάσαμεν
νὰ γνωρίσωμεν τὸν θεῖον Ἀνδρέαν. Εἶ-
χεν ἀποθάνῃ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Ἦτο ὅμως
κρεμασμένη ἡ μεγάλη εἰκόνα του, ἔργον
ὀνομαστοῦ Εὐρωπαϊοῦ ζωγράφου, εἰς τὴν
πιννακothήκην, — ἔπως ἐλέγαμεν μί-

αν ἰδιαιτέραν αἰθευσαν
τοῦ κόργου μας, τὴν ὁ-
ποῖαν ὁ πατέρας εἶχε στο-
λισθῆ μετὰ διάφορα καλλι-
τεχνήματα τῆς ζωγραφι-
κῆς. Ἐγνώριζαμεν λοι-
πὸν ἀπὸ τὴν εἰκόνα του
τὸν θεῖον, ὁ ὅποιος ἐφα-
νετο ὡς νὰ μὴς ἔχαμο-
γελοῦσε διαρκῶς ἀπὸ μέ-
σα ἀπὸ τὸ πλαίστιόν του
μὲ τὴν ἀγαθὴν φυσιο-
γνωμίαν του.

Ὁ θεός Ἀνδρέας εἶ-
χε μεινῆ ἄγαμος. Τὸ ὑ-
λάχιστον ἦτο ἀγνωστον
ἂν εἶχε νυμφεθῆ, ἀφοῦ
οὔτε εἰς τὸν πατέρα μας
τὸ εἶχεν ἀνακινῶσῃ.
Βαθυδὲν καὶ κατ' ὀλί-
γον εἶχε μεταφέρει ὄλην
τοὺ τὴν περιουσίαν — ἐ-
κατομύρια, ὡς φαίνεται
— εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ
ἠγόραζε κτήματα. Μετα-
ξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ τὸ με-
γάλο κτήμα μὲ τὴν πύ-
γον, ἀπέναντι τοῦ Πό-
ρου, τὸ ὅποιον εἶχε καλ-
λιεργήσῃ μετὰ εἰδικούς γε-
ωπόνους καὶ τὸ εἶχε κά-
μῃ ἀληθινὸν παράδεισον.
Ὅλα αὐτὰ τὰ κτήματα,
καθὼς καὶ ὄλην τὴν κλη-
τὴν περιουσίαν τοῦ θεῖου
εἰς χρωῖγραφα καὶ με-
τρητὰ, εἶχε κληρονομή-
σῃ ὁ πατέρας μας, ὅταν
ὁ θεὸς ἀπέθανεν αἰρνε-

πλήν όπως της 'Αργούς ή πρόμνη μεταξύ των Συμπληγάδων, και της γουρονοπούλας ή ούρα επίσημη μεταξύ των σιγώνων του Λευκού. Η καίμενη ή γουρονοπούλα έφώναζε τόσο σπαρταρικά ώστε η μητρική καρδιά της Μακρομούρας έγινε χίλια κομμάτια...

Αλλά μία μητέρα γίνεται θηρίον όταν κινδυνεύει το τέκνον της... το μάτι της έμαύρισε από την απελπισία μ' ένα φοβερόν γρύλλισμα, που ο Λευκός ανατριχίασε, χούμισε πάνω του το πρώτον πράγμα που ήγγισε το δόντι της ήτο η ώραία ούρα του... το δάγκμα ήτο φοβερόν από τον πόνο ο Λευκός παρ' όλιγον να λιποθυμήσει... έκαμε να γυρίσει και η γουρονοπούλα κατόρθωσε να ελευθερωθή τότε και η Μακρομούρα, προτού προλάβη να επιτεθή ο Λευκός, όπισθοχώρησε και έκάθησε με την κόρη της απέναντί του, έννοείται εκτός βολής των δούχων και των σιγώνων του. Το πεδίο της μάχης ήτο βαντισμένον μ' αίμα... τότε ο Λευκός κατηράσθη την άλυσίδα ή όποια δέν τον άφινε να εκδικηθή, και με παράπονον έγλειψε την αιματωμένη ούραν του, ένφ η αντίπαλός του περιποιείτο την ούραν της κόρης της Δυστυχώς, αι περιποιήσεις ήσαν μάταιαι... τα τραύματα ήσαν σοβαρά... η Μακρομούρα με τύψεις συνειδήσεως βλέπει κολοβήν την κόρην της, δια την εύμορφία της όποιος τόσοσ υπερηφανεύετο. Έμαθε πλέον ότι κατ' οίκον έρευνα μόνον εις την άστυνομίαν και εις τους λαποδύτας (έν παρενόσει) έκτιτρέπειται.

Ο Λευκός είναι πλέον λογικώτερος και ήσυχώτερος... όταν οι σκύλοι της γειτονιάς περνούν και τον βλέπουν κολοβόν, σείουν την ούραν των με υπερηφάνειαν και με έιρωνείαν... και ο Λευκός ρίχνει κάτω τ' αυτιά από την έντροπήν του. Δυστυχώς μόνον τα παθήματα γίνονται μαθήματα.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΑΡΕΤΗ

Μέρα γλυκειά έτσι ήσυχη έτσι ώραία... Δες ούρανοσ και γή κ' έχουν γιορτή. Μά ή βραδυή έροσιά τή δύσι της θα κλάψη... Γιατί θενά χαθή.

Τριαντάφυλλο που τό λαμπρό του χρώμα... Θαμπώνει κάθε μάτι που το δει, Μά μέσ' τον τάφο του ή ρίζα του φυτρώνει, Κι' αυτό θενά χαθή.

Κ' η άνοιξιά δλη έροσιέσ και ρόδα... Άνθόσπαρτη, γλυκειά και γελαστή, Όλα τά κάλλη που σκορπίζει θάπεράσουσ... Καθένα θά χαθή.

Μά ή ψυχή ποδνε καλή κι' ώραία... Μονάχη δε φοβάται να χαθή Κι' έλός ο κόσμος άν καη και γίνη σπάχη... Έκλειψ θενά ζή.

[Έν των τών Άγγλων ποιητών George Herbert]

ΑΡΤΕΜΙΣ ΔΑΣΙΚΟΥ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' Η ΥΙΟΣΘΕΙΣ

— Θέλεις, μικρούλα μου κυρία, ένα σκουργιτάκι;

— Όχι, ναι, κύρ Αύγουστή!... Το ήθελα!

Δύσκολα τά καταφέρνουσ αι μητέρες να άντισταθούν σε τέτοιεσ ματιέσ...

Και η Άννα Ναυλίτου, μία ξανθούλα δέκα χρόνων, σηκώνει τά ματάκια της γεμάτα παρακάλη, και κυττάζει την μητέρα της.

— Το ήθελεσ, αϊ;... Πάρε το λοιπόν.

Ένα κεφαλάκι τρομαγμένο, ένα σωλατάκι με πουπουλάκι, δυδ φτερουγίτσασ που προσπαθούν να νολέσουσ, — όλα αυτά περνούν από τη χονδρή χερούκλα του κύρ Αύγουστή, σεδ άσπρη χεράκι της Άννας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' ΤΟ ΜΟΡΟ

Τό είχε πιάσει ένας φόδος, μά τί φόδοσ! — μέσθ στην παράξενη και σκληρή φωλιά, που ήταν καμωμένη από τά δάκτυλα του κύρ Αύγουστή. Και είχε άγριέψη.

Αλλά, όταν τά άσπρα χεράκια άρχισαν να το χαϊδεύουσ και να το περιποιούνται, γρήγορα έγινε ήμερο, κ' έξέχασε την άληθινή μαμά του, τά αδελφάκια του που είχασ σκορπίσει θή σ' όσ δρόμους, και ποίεσ ξέρει πώσ να έκακοπερνούσαν.

Έταν τόσο μικρό τό καίμενο! Που να συλλογισθήσ αυτά τά λυπητερά πράγματα...

Η Άννα πρós χάριν του παραμέλησε τές κουλάεσ της... και λιγάκι τά μα-

θημάτά της! Έπρεπε να το περιποιηθή τό παιδάκι της! Δεσ του λοιπόν φαγάκι με μία καθρή πεννίτσθ της καλλιγραφίας για κουτλάκι. (Συνιστώ την έφεύρεσιν εις τές παραμανίτσασ των μικροδν πουλιών, που πέφτουσ στέσ αυλέσ από τές φωλιέσ των, διότι είναι πολύ πρακτική...)

α Του έρτιαεσ μετ' ώραία φωλιέσα.

του, σώνει και καλά, να κοιμάται σε φωλιά. Η Άννα λοιπόν έκάθησε και του έρτιαεσ μία ώραία φωλιέσα με βάρια, με φανέλλα και μ' ένα κουτάκι που είχε πρώτα τσοκολατίτσασ. Αυτέσ όμωσ ο κύριεσ Σπουργιτάκησ, έπροτιμούσε και από την ώραία αυτή φωλιέσα, να φωλιάζε ή μέσθ στην ποδιά της, ή μέσθ στην τσεπίτσθ της, όπου εύρισκε πολλή ζεστισιά, ή επάνω σεδ χεράκι της, όπου έκαθότανε ήσυχασ και μακάριεσ, σαν κ' εκείνιεσ τές όρνιθεσ που κάνουν οι ζαχαροπλάστασ και κλωστούσ τά αούγουλάκια των, που είναι από ζάχαρι...

(Έκτεσ συνέχειε)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΡΙΑΣ ΤΑΞΙΑΡΧΟΥΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΔΕΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια.)

Οι τρέεσ Άγγλοι έκολακτύθησιν πολύ με αυτήν την δήλωσιν.

— Και έπειτε, έξηκολούθησεν ο κ. Μπαρράν, αυτέσ εκεί ο ψηλόσ και ξανθέσ είναι ο Άλβέρτοσ Λούβεν, από τον Άγιον Μαρτίνο...

— Όλοσ κι' έλοσ, κύριε, απήντησεν ο νεαρόσ Όλλανδέσ, προσκλινόμενοσ.

— Και αυτά τά δυο καλά παιδιά, που στέκονται παράμερα, είναι ο Νίλεσ Χάρμπε από τον Άγιον Θωμάν, και ο Άξελ Βίκμπορν από τον Άγιον Σταυρόν... Βλέπετε;... ούτα έναν δέν λαθιού! Και σ' εκεί κάτω, ο μικρούλησ, με τά πονηρά μάτια, που δέν μπορείσ να σταήεσ ήσυχασ, ο διάβολοσ να με πάρη άν δέν έχησ τές φλέβεσ σου γεμάτεσ από γαλλικό αίμα...

— Όλσ την τελευταία ρανίδα, απήντησεν ο Τωνήσ Ρενώ. Διότι έγεννήθησ κα στή Μαρτινίκα...

— Και... έκαμείσ άσχημα!

— Γεντί... άσχημα;

— Μάλιστα, κύριε! Άμα γινιέται κινένας Γάλλοσ στέσ Άντιλλασ, όφείλει να γινιέθη στή Γουαδελούπα και ποθενά άλλοσ, διότι η Γουαδελούπα... είναι η Γουαδελούπα!

— Γενιέται καθίνας όπου... μπορέση! απήντησεν ο Τωνήσ Ρενώ, και άρχισε τά χάχανα.

— Εδγε δια την απάντησιν, παληκάρι μου! απήντησεν ο άποικοσ, και μ'ήν υποθέσεσ ότι θά σου κρατήσω κακίαν...

— Καλέ, και ποίεσ μπορεί να κακίωσ με τον Τωνή, θείε; διέκοψεν ο Λουδοβίκοσ Κλωδιών.

— Και μη νομιζετε, έπρόσθεσεν ο καλλιεργητέσ, ότι με αυτά που λέγω ζητώ να υποτιμήσω την Μαρτινίκαν, την Δειρόδαν, ή τασ άλλασ γαλλικασ νήσοσ!... Αλλά, τί να σας πώ!... είμαι από την Γουαδελούπαν, και αυτό τά λέγει όλα!... Όσο για 'κεινον εκεί τον ψηλόλιγνο, με τά ξανθά κλλιά... δέν μπορεί παρά να είναι ο Μάγνοσ Άνδερσ...

— Όλοσ κι' έλοσ, θείέ μου, απήντησεν ο Λουδοβίκοσ Κλωδιών. Ξεύρετε μάλιστα ότι εις τον Άγιον Βαρθολομαίον δέν ξαναώρηκε τό νησί του, ή τουλάχιστον δέν τό ήρε σουηδικόν...

— Πραγματικώσ, απήντησεν ο Μπαρράν, τό έμάθημεν από τασ έφημερίδασ. Δέν πρέπει όμωσ να τό πάρετε και τόσοσ κατάκαρδα, Άνδερσ! Εμείεσ θά σας έγωμεν ως αδελφοσ μας, και επί τέλοσ θά συμφωνήσετε και σείεσ ότι η καλλιτέρα φίλη της Σουηδίασ είναι η Γαλλία!... Τοιούτοσ είδοσ άνθρωποσ ήτο ο θελοσ του Λουδοβίκου Κλωδιών. Ηλικίασ 46 έτών, μέγασ φιλάθλοσ και κυνηγόσ «ένώπιον Κυρίου» — ως θά έλεγεν ο κ. Πάττερσων — διέτρεχεν έφιπποσ τασ άπεράντουσ φυτείασ του, άγαπών την καλοκωίαν, ως άληθινόσ άγροδότητοσ ένπατριδης, εις όλα χώων την ούραν του, άγαμοσ δέ, και έπομένωσ σωστέσ αθίλοσ εξ Άμερικίασ, δια τούσ άνεπιούσ του και τασ άνεφιάσ του. Μόλιεσ τον είδαν οι νεαροί μας ποντοπόροι, και τον έκατάλαθαν άμέσωσ τί ήζιζεν, ως να είχαν ζήση εις τασ φυτείασ του από την στιγμή της γινιέσεωσ των.

Πριν αναχωρήση από τό πλοίοσ, ο κ. Μπαρράν έπρόσθεσεν:

— Εις τασ ένδεκα, τό πρόγευμα... πρόγευμα πρώτης τάξεωσ γι' έλοσ! Άκούτε, κύριε Πάττερσων;... Δέν έννοώ ούτε δέκα λεπτά ν' άργήσετε...

— Έχετε πεποιθήσιν, κύριε, εις την χρονομετρικήν μου ακρίβειαν, άπεκρίθη ο κ. Πάττερσων.

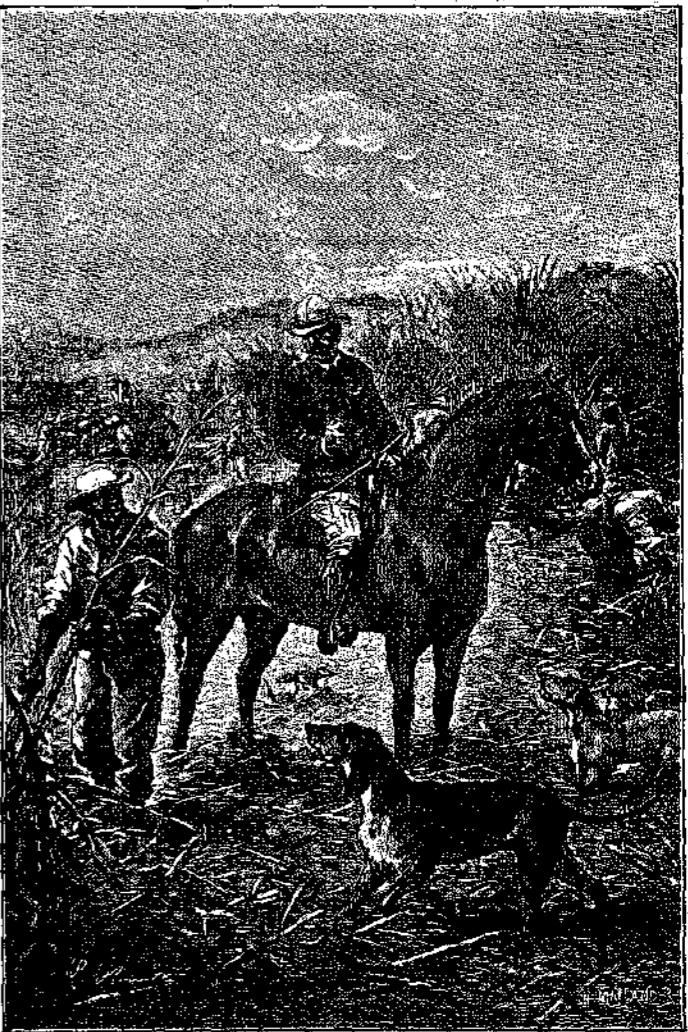
Ο κ. Μπαρράν έπήρε τον άνεπιόν του και έφυγαν με την βάρκαν του από τον «Γοργόν».

Έν τέταρτον της ώρασ πριν από τασ ένδεκα, ο κ. Πάττερσων και οι λοιποί ά-

ριστέεσ άπεβιβάζοντο εις την προκουμαίαν. Εκεί τούσ έπερίμεναν αι άμαξαι, και μετ' όλιγον έφθανκν εις την έπαυλιν της Σταυρορροδήσ, όπου τούσ υπεδέχθησαν ο Λουδοβίκοσ Κλωδιών και ο θελοσ του.

Εις την τραπεζικήν όμωσ της μεγαλοπρεπούσ επκύλεωσ τούσ υπεδέχθη έν εξαίρετοσ πρόγευμα, μάλλον χρικτικόν παρά λεπτόν και έλαφρόν. Φαντάζεσθε πλέον πώσ έτίμησεν εκείνη η πικασμένη νεολαία τά μπουτία και τά ψάρια, τό κυνήγι, τά λαχανικά και τά φρούτα του κτήματοσ, τον έκλεκτότατον καφφέν, ο έποικοσ, άν και από την Γουαδελούπαν, άνεκνήρυθη άνώτεροσ από τον της Μαρτινίκασ. Τά χλοερώτατα λειβάδια, αι φυτεία του καπνοσ και του βάμβκοσ, ως και των άλλων δευτερευόντων προϊόντων, οι λαχινόκηποι και αι συτταδεσ των όπωιοφόρων δένδρων, έκίνησιν τον έίλικρη ή θυμασμόν των νεαροών επισκεπτιών.

Έννοείται ότι ο κ. Μπαρράν είχεν

α Διέτρεχεν έφιπποσ τασ φυτείασ του. (Σελ. 237, φιλ. κ')

εις την όπηρεσίαν του πολυάριθμον προσωπικόν εξ έλευθέρων μαύρων, έντελοσ άφρωσιμώμενων εις τον προϊτάμενό των, οι όποιοι θά έπροτιμούσαν να θυσιάσουσ έν ανάγκη όλα τά αγαθά της έλευθερίας των παρά να έγκαταλείφουσ την καλοτέρησιν που είχαν εις τό κτήμα της Σταυρορροδήσ...

Οι εκίβάται του «Γοργόν» έπισκέφθησιν και άλλα αξιοθέατα μέρη της Γουαδελούπασ. Δύο ήμέρασ μετά την

είσ την όπηρεσίαν του πολυάριθμον προσωπικόν εξ έλευθέρων μαύρων, έντελοσ άφρωσιμώμενων εις τον προϊτάμενό των, οι όποιοι θά έπροτιμούσαν να θυσιάσουσ έν ανάγκη όλα τά αγαθά της έλευθερίας των παρά να έγκαταλείφουσ την καλοτέρησιν που είχαν εις τό κτήμα της Σταυρορροδήσ...

Οι εκίβάται του «Γοργόν» έπισκέφθησιν και άλλα αξιοθέατα μέρη της Γουαδελούπασ. Δύο ήμέρασ μετά την

είσ την όπηρεσίαν του πολυάριθμον προσωπικόν εξ έλευθέρων μαύρων, έντελοσ άφρωσιμώμενων εις τον προϊτάμενό των, οι όποιοι θά έπροτιμούσαν να θυσιάσουσ έν ανάγκη όλα τά αγαθά της έλευθερίας των παρά να έγκαταλείφουσ την καλοτέρησιν που είχαν εις τό κτήμα της Σταυρορροδήσ...

αριζίν των, την 20 Αυγούστου, έν μισόν αιώνα, καθ' όσον επίτηδες, τους παρέλαβεν από τον λιμένα της Πολιτείας Πύργου και τους μετέφερεν εις την Χαμηλήν Γήν, επί της μεσημβρινής παραλίας της νήσου.

Η πόλις αυτή, έν και πολιτική πρωτεύουσα της ομάδος των νήσων, είναι ή τρίτη κατά την σπουδαιότητά και τον πληθυσμόν μεταξύ των πόλεων της άποικίας. Κτισμένη εις τας έκβολάς ενός μικρού ποταμού, έχει άφθιστα ρυθώς διατεταγμένους επί του λόφου τας οικίας της, αι όποιαι είναι κτισμέναι έν μέσω θαμναίων δένδρων, και τας επάλξεις της, οι όποισι είναι σκορπισμένα: εις τας περιχώρας και δροσίζονται άνένανως υπό της ύψινης; αύρας του πελάγους.

Ο φιλόθεος φίλος δέν συνάδευσε τους νεαρούς περιηγητάς εις την έκδρομήν εκείνην έχων έν μόνον θαυμασία τό μέρους του ως οδηγός Λουδοβίκος Κλωδίων, ο όποιος έν γνώριζε πολύ καλά την Χαμηλήν Γήν, και δέν ελητημόνησε τίποτε ούτε τον Βοτανικόν Κήπον, ο όποιος είναι ένδοξος εις όλας τας Αντίλλας, ούτε το περίημον σανατόριον του πέδιον του Ιακώβ.

Επέρσαν αι τέσσαρες ημέραι με περιπάτους, έκδρομής και εξήρευσης, χωρίς να μείνη ούτε μία ώρα άργη. Και τί πλούσια γεύματα ήσαν εκείνα που έκομην! Ο κ. Πάτερων προσημαίνοντι, ότι απεύθυνεν θύ ένθάνατον έλοι από γαστρονόμου και διαστολήν του στόμαχου, έν ή στήθισμός των εκεί παρετίθεντο έλίγα; ημέρας άκόμη!... Εύτυχώς επλησίαζεν ή ώρα του απόπλου. Την φιλοξενίαν εκείνην την τέσον άρχοντικήν και πλουσιοπάροχον, την πράγματι γαλλικήν, υπήρχεν έπις ότι θα την επανεύρισκαι ή επίδαται του « Γοργού » εις την Μαρτινικήν. Άλλά τούτο δέν ήτο λόγος να μη διατηρήσουν άμέριστον την εύγνωμοσύνην των δια την φιλόθεον ύποδοχήν, την όποιαν τους έκομην ο κ. Μπαρράν.

Απέφυγον, φυσικά, να εξεγείρουν την ζηλοτυπία γλωσσοαλιγίου του, ή όποια θα εξέχοντο ακράτητος, έν του έκομην λόγον δια την Μαρτινικήν. Την περιμονήν άκόμη του απόπλου, τον είχαν άκούση; να λέγη εις τόν κ. Πάτερων:

— Γίνονται έξω φρενών, όταν βλέπω την κυβέρνησι; της Γαλλίας να φαίνεται ότι προτιμά εκείνην την αντίληπον! Φαντασθήτε! έξέλεξε το Φέρ-δε-Φράνς ως τελικόν λιμένα του δρομολογίου των ύπερωκεανίων άτμοπλοίων της; ένφ έπρεπε να βάλη τον λιμένα της Πράντι-ά-Πύργου.

— Βεβαίως, άπήντησεν ο κ. Πάτερων. Έπρεπε λοιπόν να κάμουν παράπαι οι κάτοικοι της Γουαδελούπης. (Έπειτα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΟΤΗΣ

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΜΟΥ
(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ)

... Έπιμένεις λοιπόν να μάθης ποια μοδίτια μου έρραβε το φορεμάτι που έφορούς προχθές το βράδυ.

Τού λοιπόν, δια να ίκανοποιη ή περιέργειά σου.

Άρχετον διάστημα, δηλαδή επί δεκαπέντε χρόνια σωστά, με έκοβε και μ' έραβε: μια μοδίτια πολύ καλή, άλλα και πολύ άκριθή.

Η μαμά ήτο τόν ευχαριστημένη που έβλεπε την μινάκριθ ήρην της να ντύνεται τότον κομψή, ώστε κατέ δέν έκομην παζάρια. Η ράφτρα έφρόνιζε για όλα, ή ράφτρα έφώναζε όλα: ύφασμα, φάρμα, γυμνάσιον, κομμωτή, κτλ. κτλ. — και γνώριζε πολύ καλά ότι τα και τα λοιπά της ράφτρας είναι άμειστηρα και άτελείωτα, σαν τα προβλήματα της Αριθμητικής.

Πρέπει όμως να έμολογήσω, ότι με αυτόν τον τρόπον είχα μ' έρην την ήσυχία μου. Άλλά, ένα βράδυ ή μαμά άντελήθη ότι δέν ήτ καθόλου... σικουμάς.

Έβλινη την ήμεραν, ό μαμά ήθε στο σπίτι με τόν προσωπον τόν ανω κάτω, ώστε το θυλομαι τώρα κι άνατριξίω άκόμη. Από εκείνην την ήμεραν, πολλά άκαίρια πράγματα έρχεον να μας συμβάλουν. Από το σήμερον έως το αύριο, άρραζαμ: το ώρατο σπίτι που είχαμ εις την έδον Ακωθής, και έκαθήτ με λιγάκι ύψηλότερα μιν. Άλλά σέ... χαμηλότερα σπίτι. Και τα ώρατά μας κλιμακωτικά έπικλα, τα χιλιά διό κομφοτεχνήματα, που ήτο γεμάτο το σπίτι, έκομην φτερά κ' έπέτασαν, κ' έγώ δέν ξέρω πού...

Δέν ξέρω, ούτε θέλω να το μάθω! Γνωρίζω ότι τον Σεπτέμβριον μ' έστειλαν εις τόν Άρσαίον, δια να τελειώσω και να πάρω διπλώμα διδασκαλίας; ότι ή γαλήνη, άν έβλεψ μάλιστα κάποια καλύτερα, έπίστρεψην έργότερα στο νεομνησίου; άλλα, ράφτρας και μοδίτιας σπανίας, σπανιώτατα έμρανίζονται. Και όμως ή μαμά κ' έγώ φορούμε άκόμη ύπερπρά φορέματα, δέν ει' αλήθεια;

Πώς τα κρεατέρονα, α; — Άκούσε το μυστικό μου.

Άφοι έπέρσαν αρκετά καιρός από εκείνη την καταστροφήν, περιτήρησε ότι το φορέμά μου ήτο... δηλαδή δέν ήτο γιζ να ξεκαρραθώ έξω. Να σου πώ την αλήθεια, ή μαμά ή ίδια το παρετήρησε, και μου είπε μ' είναι άναστενγμού;

— Έχεις άνάγκη από φορέμα, Μαρίνα μου, άλλα αι μοδίτιας κοστίζουν παραπολύ! Άλλά κάλιν δέν μ' άρέσει να βάλης, ότι τύχη...

Τότε έπρηθ ήρρος έγώ, και είπα: — Δωτέ μου τρίατα δραχμάς, μαμά, κ' έγώ θά φροντίσω για όλα.

Η μαμά έγέλασε... έχασομέλας: δηλαδή, και αυτό δια της βίρας — από εκείνη την ήμερα έχω ν' ακούσω το γέλιο της πού ήτον τόν ανοικτόκροτο! — και είπα:

— Αιώνως ή ίδια είσαι! Τίποτε δέν σου χαλά την καρδόλα σου...

— Κάθ: άλλο! της άπήνησα έγώ, άφοι μάλιστα...

Δέν με άρειν να τελεώσω μιν έδωτε τας τρίατα δραχμάς, κ' έπρηθ κ' έφώναξα ύρραμα, φάρμα, γυμνάσιον, ακήαρια, και τα λοιπά.

Δι' όλα αυτά, δπως έβόλα ήμπερεις να το φαντασθής, δέν έκοτίτα καθόλου διασκέδατα μάλιστα. Άλλά τα βάζατά μου άρχισαν, όταν έκχερήσεν να κόβω, να τρυπώνω, να προβάω.

Είχαμ βεβαίως ότι ο παντοδύναμος Θεός έκομην ολιγώτερον κόπον δια να πλάση τον κόσμο έν του μηνίος, παρ' ότον έγώ δια να ταπεινώ τόν κομμάτι του φορημότη; μου! Τως-τως μάλιστα ο κατακλυσμός να ήτον δροσούλα άνοιξιακήν έμπρός στα δάκρυα πού από το πόσιμ και την άπειπισία μου έχουσα επάω σ' έκεία τόν άρραζα κομμάτι.

Ημου τότο άπελπίζουσα, ώστε μου ήλθε ή ήθε να εγκαταλείψω και τον κόσμο και τις μόδες του, και να πύγω να γίνω καλογρηά σε μοναστήρι. Διότι, ύποτιτω, δέν χρειαζέται πολλή τέλην δια να ραχθών τα ράττι.

Και ένφ, από το πόσιμά μου, έκόντεσιν να τ' άπαξω όλα και να τα κάμω κούρλια, άνοιξε ή πόρτα και έφάνη ή μαμά.

Τα ήξευρον όλα άριγί, ή τεκατάλξει με το πρώτον βλέμμα;

Κ' έγώ δέν είξέρω. Το βεβαίως όμως είναι ότι πριν προφθισω να είπώ λέξιμ, μ' έράβησε κοντά της, κ' έφίλησε και μου είπα:

— Βλέπεις, κόρη μου; όχι από έγνωμόν, το γνωρίζω, άλλα από την άπειρίαν και την αίσιοδοξίαν που έχουσι οι νέοι, έπίστευσε ότι ήτο δυνατόν να κάμης αυτό που δέν έχεις δύναμις να κάμης. Η πρόθεσί; σου όμως ήτο καλή, και δι' αυτό δέν είμπορώ να σου είπώ τίποτε. Άλλά τώρα, θέλεις ν' άκούσης την γνώμη μου;

— Ω! μαμά! Και μ' έρωτάς:— έρωτάς έγώ.

Λοιπόν θά φωνάξω μετ ράφτρα να έλθω στο σπίτι με την ήμερα. Αυτή θά σε διδάξη ότι έχεις άνάγκη να μάθης. Είσαι ευχαριστημένη;

Φαντάζεται ά; ήμουν ευχαριστημένη! Η ράφτρα ήλθε κ' έγώ έβάλλθηκα με τα σωστά μου, να μάθω έλξ τα μυστήρια της ρακτικής; και του φυλίδιου.

Φίνεται ότι το κατόρθωτα, και το κατόρθωτα μάλιστα τόν καλό, ώστε ν' ακούσω και έγκώμια προχθές το βράδυ από το στόμα σου δια την μοδίτιαν μου, — την όποιαν ήθελες, σώνει και κτλ, να σου συστήτω...

ANNA ΠΥΡΓΙΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Τότες πηγαίνει περίπατον με τον διδάσκαλό του.

— Βλέπεις αυτό το ποταμάκι; του λέγει ο διδάσκαλος; δέν είναι σαν και σένα. Αυτό έκομην πάντα τον δρόμον του.

— Φαίνεται όμως ότι δέν το κάμνει με εύχρηστικην, άπαντά ο Τότες; επειδή διαρκώς μουφουρίζει.

Εστίαση υπό του Αλλοκοτικού Σπουδασμού.

Τότες: — Στά κεραμίδια είναι ένα πραγματάκι και κάνει νύκτον νύκτου... τί είναι; Μάμα; — Ούδ καμίνι... γάτα!

Τότες (βραβευομένου): — Δέν το βρήκα; είναι γάτα!

Εστίαση υπό του Εξήνου των Αντικειμένων

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τον Μιλετάδην Κωνσταντινίδην δια το βραβείον του εις τον Διαγωνισμόν Διηγήματος και περιμένω την φωτογραφίαν του προς δημοσίευσιν.

Η προσοχή σου προς άποστολήν Πνευματικών Άσκησεων δια τον 88ον Διαγωνισμόν, έτελείωσεν. Έν τούτοις θα περιμένω μέχρι της 20ης Ιουλίου μερικους φίλους μου, οι όποιοι είχαν μερικώς άπορίαι και δέν έλαβον έγκαιρως την απάντησιν μου. Της εύκαιρίας είμπορούν να έπωρεθήσων και όσα άλλα δέν έπρόσβασαν να στείλουν. Έχουν καιρόν μέγιστον της 20ης Ιουλίου άλλα... ούτε μίαν ήμεραν περισσώτερον.

Μετά χαράς απέλυον αναγγέλλω τους εύτυχούς γάμους της φίλης μου Βιργεντίας Π. Λυκαοδοπούλου μετ του άνθυπολοχαφού κ. Κωνστ. Βαγιάν. Την γνωρίζετε καλά την αγαπητήν μας Βιργενίαν. Είχε διακριτή εις τον κύκλον μας με το φουδώνυμον Καρδίττα Μουσακίς, ένεκεν δέ πρό κενταετίας και του Παύλου Βραβείου εις τόν Άρσαίον, δια το όποιον έδημοσίευσεν τότε και την εικόνα της. Οι γάμοι μάλιστα έτελείωσαν την έπίπετον της αλησιμονήτου εκείνης ήμερας του θριάμβου της.

Άς είναι και τούτο σίγηος της νέας εύτυχίας της, την όποιαν της εύχομαι τέλειαν και άδιατάρακτον καθ' όσον της τον βίον. Έλαθα και τα κούρρα και την εύχαριστή πολύ και μ' ένθυμίσθ.

Είχεσ μέγα δίκαιον, όταν έλεγες ότι τα βραβεία έργονται όταν δέν τα περιμένω κανείς; μου γράβει ο Υψηλότερος Άσπας [Ε]. Κρίνω από τόν έαυτόν μου... άν είξέρω παύς είναι ο μεγαλύτερος πληηκτης του αιώνο; μας, άλλα σέ βεβαίως ότι, την στιγμήν που είθα ότι έβραβεύθη εις την Κυριακήν, έδουλόμην να συναγωνισθώ μαζί του... Σου έστειλα το βραβείον σου.

Είς το Άθριον Βραβείον, Περωματόν, ο «άπιστος, είτε Α' είτε Β' είτε Γ'», λογαριάζεται ως έν δίκαιον έκτον. Εύχρημαι να έκληρωσθ ή γήγορα το ποδύμα σου — άν δέν έκπληρώθη ή.

Επίρραση ο ποδόβουτος, Έσπερία Άδρα; άν έπίρραση ποτε δέν ήρχεσο εις τας Άθήνας χωρίς να σε είθ... Άς είναι! Πόλυ

περίηγον, αλήθεια, και αι συνδρομήρια της πόλεως σου να ένομόζωνται Μαρία.

Κρίμα που δέν έχω τόπον να δημοσιεύσω άμμερον την έπιστολήν του Λόφου του Γάσου! Μου περιγράφει τόν έντυπώσιον του εν της έπιστολής μου των Άθρων. Άλλά φαντάζεσθε πόσον είναι ένδοξοί οι φίλοι; Ποίος επικάπτεται τας Άθήνας χωρίς να ένδοξοίσθη;

Άβηλ έν Ζόφω [ΕΕΕ] δια την ήρωικήν έπιστολήν. Σου είσαι εις θέσιν να κρίνης καλύτερα άν θά χρησιμεύουν περισσότερο τα ιταλικά από τα άγγλικά, έν και ή γνώμη μου είναι ότι είμπορείς έλεάρετα να μάθης και τας δύο γλώσσας. Πόλυ άφαι ή μεταφραστική του δε Αμώσις. Το τεμάχιον αυτό, έχουσι πραγματικώς, το έχω δημοσίευσή εις κάποιον παλαιόν μου τόμον.

Αι παραγγελίαι σου έτετέλεσθησαν, Παρπούλα. Όσον δια την καταγγέλλαν σου, εις αυτά πλέον δέν έπεμθάνω. Είς τους διαγωνισμούς πολλοί βοηθώνται από μεγαλήτερος τον και έλλειψις δέν είμπορεί να ήνη. Όσοι δέηποτε, οι έργάζομενοι ειλικρινώς φαίνονται, και συνήθως βραβεύονται αυτοί.

Ισως, Ναυροπούλα του Μεσολλογγίου, ή άλληγοργία του 1898 ή ήτο ζωηρότερα από την σημερινήν ύποπεύομαι όμως ότι και οι άναγνώσταί του 1910 θα εύρσκουν ζωηρότερα την άλληγοργίαν του 1904. Πάντα τα παραμύθια φαίνονται άραιότερα... Όσον δια τους Άσπασμούς και Πληροφρολάς, δέν πατηγήθισαν, άλλα άντικατεστήθησαν δια των Μικρών Άγγέλων.

Κάποιος μου γράβει άνωνωμένως. Είμπορεί να λέγη και σωστά πράγματα; άλλ εις άνωνωμένους έπιστολάς δέν άπαντά. Άς μου έαναγγέλη, άν είναι τρώνει συνδρομητής, με το όνοματίκι του.

Τι περιέργη πού είναι ή Λοσις της Αθηνάς! μ' έρωτά ποση ώρα θέλω δια να κάμω την άλληγοργίαν ένός φύλλου. Ποτέ μου δέν έλογόμισα, διότι άναγνώστης τας έπιστολάς άλλην κατ' άλλην, επ' όσον τας λαμβάνω, και αυτο είναι ή μεγαλήτερα έργασία. Όσοι δια τας άπαντήσεις, αυτοι φρονταί εις μίαν ήμεραν. [ΕΕ] δια τας δύο ώραίας έπιστολάς. Ο Άναγνώστης σ' εύχαριστεί δια το διδάξιόν.

Εύς, Άθήνα, αι βενιαί άσכולαι σου είναι άντάξιας μαθητόσ, συμμαθηνομένου το καθήκον του έπίσης τον χειμώνα καθώς και το θέρος. Με πολλήν μου εύχαριστήσιν θά έβλεπα και τα νέα σου έργα — χειρόγραφα όμως, διότι είναι ένωρίς άκόμη δια να τα τυπώνη.

Ευσε της έρχομένης έβδομάδος θά δώθ εις την Νέαν Σπηήν τον νέον δόγμα του κ. Σουνοπούλου (Ψαίδου). Το μυστικό της κοινότητας Βαλκίταινας περί του όποιου σάς είπα, Σας το ύπεθυμίσω, δια να παρακαλέσετε τους γονείς σας να σας κάμουν μαζί των έκείνο το βράδυ.

Το Κίεριο Νέομνο — με τί ήθα, — προτιμώ να κάμω και ένα διαγωνισμόν όλιγούτον ξεχωριστόν, (διηγήματα ο. π. γ. ή ποιήματα κτλ.) εις τον όποιον να λαμβάνουν μέρος μόνον οι βραβευόμενοι, δια να βλέπωμεν ποίος είναι ο καλύτερος. Πώς σας φαίνεται; Έγώ νομίζω ότι αυτό το διήγημα ο διαγωνισμός των Εσθίων. Έπειτα, τί θα καταλάβωμεν άν οι βραβευόμενοι εις τήν Καλλιγραφίαν, την Φωτογραφίαν, την Ζωγραφικήν, την Ρακτικήν, το Επιστόμια κτλ. λάβουν μέρος εις ένα φιλολογικόν διαγωνισμόν; Η να κολλησθουν αυτοί; Όποιος δέηποτε σκεψθήτε το; έλεγομαι γνώμας.

Μικρά μυστικά ένθυμοσύν να νταλλάξουν; ο Πύργος της Πετρας με την Κάκταν. Άργονταυτική Έστρατεία, Αίθρα, Άθρον Καρδίαν, Βιολέτταν του Ιεζουά και Καράν των Γορέων — ο Άπαστρέπτων Μανθίας με την Μυροδόλον Καραγής, Καραγής με τας Καμύλιας και Αίμοσταν ή Ιστορία — το Πεπόνι της Μπακραιας με την Γλυκίαν Καρδίαν, Αταβόριον Ρόδου. Ίπό-

την του Μεσαίονος και Νητην Ρομφαίαν — ή Γλωσσοκοπίτα με την Μύωσιν, Νανοικάν, Πικραμένη Καρδόλαν, Άκακίαν και Κομικον Κρίνον — ή Ναυαίος της Κενθίας με τον Άγγελον της Βουγίας, Κοκκινον Κρίνον, Άνυπόκριτον, Μέλισσαν του Τυμπετόν και Κρόταλον — ή Ισθόλις Όρις με την Ναυτοπούλα του Μεσολλογγίου, Άγωναυτική Έστρατεία, Παυτιάδα Άθρον και Άρασειάδα Λαρίσης — ή Όρρον Άμάραντον με τόν Άστρο Πομπικίμ, θεόν της Γεωργίας και θεάγον του Φαλήρον — το Κοκκινον Κρίνον με την Άρασειάδα Λαρίσης, Ίδιότροπον Νεάνιδα, Άργυράν Παυσίλην και Γαϊδοπαράκροτον — ή Μικρός Άσθίος με τον Άγγελο της Άγάπης, Λουδοβί της Καρδίας, Ζιζάνιον της Νεολίας και Ηλεκρικόν Σπηήθρα — ή Άφροδίτη του Λυκαυγός με την Ναυαίαν, Αίθελίαν Ψυχήν, Ταπεινά Γλωσμί, Ίδιότροπον Νεάνιδα και Βαρουμάριον Δία — ή Άσθη του Βέγα με την Φιλόκατην Γάδα, Ναυτοπούλα του Μεσολλογγίου, Λουδοβί της Καρδίας, Άρρωστων Ψυχήν και Σμαίαν της Κλευθερίας — ή Μαρκολάμης με την Άργονταυτική Έστρατεία, Βασιλίσσαν των Κρημάτων, Μυροδόλον Καραγής, Νητην Ρομφαίαν και Πρίγκιπα της Βαταλόφου, — ή Όρρον Άκτίς με την Δίχρομον Φούξίαν, Άγγελο της Άγάπης, Έλικωτιάδα Παρθέρον, Κόρη του Μοριά και Πικραμένη Καρδόλαν — ή Έσθη των Άντικειμένων με τόν Ιον, Κίερινην Μάσσαν, Φίλημα Σκιάς, Ζδ Ζδ και Λουδοβί της Καρδίας — ή Σδεδελαΐδας με την Μυροδόλον Καραγής, Άθρον του Ηλλίου, Πρίγκιπα της Βαταλόφου, Κόρη του Μοριά και Άπειλικη Ναύτην — ή Άγγελος Ιαρός με τόν Περωματόν, Άθρον Καρδίαν, Αδ-Ρε Μί, Βιολέτταν του Ιεζουά και Άκακίαν — ή Τρόβλι του Κόσμου με την Λάτριά του Όραίου και Άργυράν Παυσίλην — ή Άσθία Καρδία με τον Νυκταράρακα, Μετλίαν, Πέτραν Σκατάλον, Ίκαρον και Πικραμένη Καρδόλαν — ή Χεμιστικίος Ήλιος με τον Θυγατέρα του Παραδείσου και Έσθητικόν Μύωμηκα — ή Άκακία με την Ναυαίαν και Κοκκινον Κρίνον — ή Ψαροπούλα με τόν Ρόδον του Μαίου και Μέλισσαν του Τυμπετόν — ή Βαρουμάριον Όρραγή με την Άργυράν Πανσέληνον, Χαριστικόν Άγγελοδίδι, Περωδικήν Τρόβλαν, Όρρον Άκτίνα και Βασιλίσσαν των Κρημάτων — ή Νεανός Άθοποιδε με την Ζακπίδα, Άρασειάδα Λαρίσης, Άκακίαν, Άγγελο της Άγάπης και Αταβόριον Ρόδου — ή Ψα Διαβόλον με την Πικραμένη Καρδόλαν, Χωλό Διαβόλον, Διαβόλον Έσπερινόν, Άσθη Καρδίαν και Ναυαίαν — ή Χιακός Άγέμος με τόν Κρίνον Κρίνον, Μανταρίν της Κίον, Ίδιότροπον Νεάνιδα, Καράν των Γορέων και Άγγελο Άγγερινόν — το Περωματόν με την Σπίδα της Αθηνάς, Μεροδόλον Καραγής και Ίπασθη του Μεσαίονος. — ή Ηλεκτικόν Σπηήθρα με τόν Ηλεκρικόν Κρίνον, Περάδαν των Σπειοσών Κελαϊδίωσαν, Ροδοστροφάμενην Άναίον και Μικρόν Βιολίσθη.

Η διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Έπιδίν Άσθη (άλλοι κατ' άλλον θα δημοσιεύθουν όλοι σου ά προτίσεις); Ηλεκρικόν Σπηήθρα (καλήν διασκέδασιν εις την έξοχήν; είμαι βεβαίως ότι ή «Έπέδλη μου δά σου ύπερπρίον»; Κριανόν Άγιον, Νυκταράρακα, Νητην Ρομφαίαν [Ε] — το είπαν οι Φραγκλίνοι; δύο μετακούσεις κάμουν μίαν πυρκαϊάν); Ίλιου Μέλισσαν (τά συγχαρητήρια μου δια τόν πρόβουθόν); Άρασειάδα Λαρίσης (έστειλα καλό ταξίδι); Ψα Διαβόλον (ώραία τα ταξιδιά σου καλήν άντάμωσιν); Νε-

